

„Šéfe, hlásím mrtvolu. Muž středního věku, podsadité postavy, hnědé vlasy...“

„Šetři dechem. Kde, kdy a jak se to stalo?“

„Ehm, no, je to kousek za Prahou, Habrůvky se ta díra jmenuje, hned zkraje lesa. Tam ho našli nějakí mladí pejskaři. Podříznuté hrdlo, čistá profesionální práce. Asi tak v jedenáct v noci.“

„Ach jo, no dobře, tak já jedu. Budu tam asi za čtyřicet minut. Ohlídej mi ho, ať někdo nehýbá s tělem a tak. Jasně?“

„Jasně, šéfe, počkám na vás. Šéfe?“

„Ano?“

„Je mi strašná zima. Nevzal byste mi do termosky trochu čaje?“ zaúpěl prosebně.

„Med, citron chceš taky?“

„Ha ha, no nebylo by to špatný, šéfe.“

Komisař zavěsil a nepřátelsky hleděl na zmlklý aparát. Poté povytáhl zásuvku stolu, sáhl po koňaku a otevřel ho. Lokl si přímo z láhve, zavřel na vteřinu oči a slastně vnímal průtok vynikající tekutiny z hrdla dolů do útroh.

„Jemná chuť s lehce ovocnými podtóny na konci,“ vyhodnotil po chvíli. Z vnitřní kapsy saka visícího ve skříni vylovil pleskačku a naplnil ji téměř po okraj. Láhev pečlivě uzavřel a vrátil zpět do šuplíku. Raději ji vypije zavčas, lepší příležitosti by se třeba nemusel dožít, pomyslel si výmluvně. Jedním tahem uchopil zimní kabát, šál, flísový klobouk a vyrazil na místo činu.

Zase ty Vánoce! Blesklo mu hlavou, když procházel kolem obchodního domu ke svému autu. Poslední dobou má pocit, že nedělá nic jiného, než shání stromek a kapra.

Asi po hodině dorazil na místo činu. Jeho kolega, asistent, mladý hoch krátce po škole, nedočkavě přešlapoval z místa na místo. Hlavu se snažil vtěsnat do zvednutého límce zimní bundy. Nos a tváře měl načisto červené. Na zemi ležela mrtvola zmíněného muže. Technik Patrik Černý a další člen výjezdové skupiny

Richard Fiala už byli na místě a zajišťovali stopy a dokumentaci k ohledání místa činu. Běžná rutina. Obloustlý soudní lékař František Cimránek zkoumal mrtvolu. Komisař Tichý ocenil, že má právě tuto partu. Byli sehaní a všichni perfektně znali svoje povinnosti a postupy. Jediný člen týmu, ke kterému tak úplně nezahořel otcovskou láskou, byl Richard Fiala. Skvělý polda, ale na komisařův vkus příliš sebejistý a arogantní. Nejvíce si oblíbil Vrabčáka pro jeho bystrost a dobrý úsudek. Nikdy mu neunikl žádný detail, a navíc ho příroda obdařila neuvěřitelnou pamětí. Jeho minus spočívalo v určité plachosti a nedostatku sebevědomí, což se projevovalo občasným zadržáváním a neustálým nutkáním něco provadět s rukama, pokud si je zrovna nestrčil do kapes.

„Šéfe, no konečně! Ruce a nohy necítím,“ drkotal vyčítavě Vrabčák, vlastním jménem Michal Ptáček. Že mu kolegové a nadřízení říkali Vrabčák, si už zvykl. A byl za onu přezdívku svým způsobem vděčný, neboť prvotní pokusy mu z osobního úhlu pohledu zrovna nelichotily. Přes Zobana, Klofáka, Bažanta a Zpěváčka se dostal až na Vrabčáka, což mu přišlo nejméně trapné, i když standardní oslovení Ptáček by bylo zrovna tak přijatelné, ne-li ideální. Nechápal, proč lidé měli neustále potřebu prznit druhým jména.

„Máte ten čaj, šéfe?“ dychtil s nataženou třesoucí se rukou.

Komisař se lehce pousmál a vytáhl pleskačku s prvotřídním koňakem, o čemž se před téměř hodinou osobně přesvědčil. Podal ji Vrabčákovi a zaujatě sledoval jeho reakci po prvním loku.

Mladík se zakabonil, ústa utřel do rukávu bundy a zklamaně vrátil komisaři jeho poklad.

„Chlape, tobě se fakt člověk nezavděčí! Na čaj nebyl čas, sakra!“ zlobil se komisař. Čekal lepší odezvu. Vrabčák přece musel vědět, že nesnášel jakékoli vaření, včetně čaje a kávy. Ani si nevzpomínal, kdy si naposledy něco sám připravil. Možná na koleji, když studoval, a to si i tenkrát raději zašel naproti do bufetu.

„Kdo je to? Známe už identitu?“ zeptal se rozmrzele při pohledu na mrtvolu před sebou.